

|                                      |
|--------------------------------------|
| Rolnummer 611                        |
| Arrest nr. 61/94<br>van 14 juli 1994 |

## A R R E S T

---

*In zake* : het beroep tot gedeeltelijke vernietiging van de wet van 6 mei 1993 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door de vereniging zonder winstoogmerk « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie » en anderen.

Het Arbitragehof,

samengesteld uit de voorzitters M. Melchior en L. De Grève, en de rechters K. Blanckaert, L.P. Suetens, L. François, P. Martens, Y. de Wasseige, J. Delruelle, G. De Baets en H. Coremans, bijgestaan door de griffier H. Van der Zwalmen, onder voorzitterschap van voorzitter M. Melchior,

wijst na beraad het volgende arrest :

\*

\*      \*

### *I. Onderwerp van het beroep*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 2 november 1993 ter post

aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 3 november 1993, stellen

1. de vereniging zonder winstoogmerk «Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie », waarvan de zetel gevestigd is te 1210 Brussel, Poststraat 37, vertegenwoordigd door haar raad van bestuur;

2. de vereniging zonder winstoogmerk « Syndicat des avocats pour la démocratie », waarvan de zetel gevestigd is te 1000 Brussel, Minimenstraat 12, vertegenwoordigd door haar raad van bestuur;

3. de vereniging zonder winstoogmerk «Droit des gens », waarvan de zetel gevestigd is te 1060 Brussel, Amerikaansestraat 15, vertegenwoordigd door haar raad van bestuur;

die woonplaats hebben gekozen op het kantoor van Mr. L. Walley, advocaat, Paleizenstraat 154 te 1210 Brussel, beroep in tot vernietiging van de artikelen 8, 11, 15, 30, 3°, 31, 32, 33, 36 en 38 van de wet van 6 mei 1993 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 21 mei 1993.

## II. De rechtspleging

Bij beschikking van 2 november 1993 heeft de voorzitter in functie de rechters van zetel aangewezen conform de artikelen 58 en 59 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof.

De rechters-verslaggevers hebben geoordeeld dat er ten deze geen reden was om de artikelen 71 en volgende van de voormelde bijzondere wet toe te passen.

Van het beroep is kennisgegeven conform artikel 76 van de voormelde bijzondere wet bij op 22 december 1993 ter post aangetekende brieven, die op 23 december 1993 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Het bij artikel 74 van de voormelde bijzondere wet voorgeschreven bericht is bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 24 december 1993.

De Ministerraad, vertegenwoordigd door de Eerste Minister, met ambtswoning te 1000 Brussel, Wetstraat 16, heeft een memoire ingediend bij op 7 februari 1994 ter post aangetekende brief.

Afschriften van die memorie zijn conform artikel 89 van de organieke wet overgezonden bij op 9 februari 1994 ter post aangetekende brieven, die op 10 februari 1994 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

De verzoekende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend bij op 11 maart 1994 ter post aangetekende brief.

Bij beschikking van 17 maart 1994 heeft het Hof de termijn waarbinnen het arrest moet worden gewezen, tot 2 november 1994 verlengd.

Bij beschikking van 21 april 1994 heeft het Hof de zaak in gereedheid verklaard en de terechtzitting vastgesteld op 10 mei 1994.

Van die beschikking is aan de partijen kennisgegeven, die, evenals hun advocaten, van de datum van de terechtzitting op de hoogte zijn gebracht bij op 21 april 1994 ter post aangetekende brieven, die op 22 april 1994 aan de geadresseerden ter hand zijn gesteld.

Bij beschikking van 5 mei 1994 heeft voorzitter M. Melchior de zaak aan het Hof in voltallige zitting voorgelegd.

Op de terechtzitting van 10 mei 1994 :

- zijn verschenen :
  - . Mr. L. Walley en Mr. P. Jaspis, advocaten bij de balie te Brussel, voor de verzoekende partijen;
  - . Mr. P. Legros en Mr. C. Nikis, advocaten bij de balie te Brussel, voor de Ministerraad;
- hebben de rechters Y. de Wasseige en L.P. Suetens verslag uitgebracht;
- zijn de voornoemde advocaten Mr. L. Walley en Mr. C. Nikis gehoord;
- is de zaak in beraad genomen.

De rechtspleging is gevoerd overeenkomstig de artikelen 62 en volgende van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, die betrekking hebben op het gebruik van de talen voor het Hof.

### III. *Onderwerp van de aangevochten bepalingen*

Artikel 54 van de wet van 15 december 1980, zoals vervangen bij artikel 15 van de wet van 6 mei 1993, voorziet in vier categorieën van vreemdelingen die ambtshalve op een bepaalde plaats kunnen worden ingeschreven. Krachtens artikel 52, § 2, 5°, van de wet van 15 december 1980, zoals aangevuld bij artikel 11, 3°, van de voormelde wet van 6 mei 1993, kan de Minister of diens gemachtigde beslissen dat die vreemdelingen niet toegelaten zullen worden in de hoedanigheid van vluchteling in het Rijk te verblijven indien zij zich gedurende ten minste één maand onttrekken aan de door de Koning te organiseren meldingsplicht.

Het derde en vierde lid van artikel 50 van de wet van 15 december 1980, ingevoegd bij artikel 8, 3°, van de voormelde wet van 6 mei 1993, bepalen, enerzijds (derde lid), dat de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring waarbij een vreemdeling zich vluchteling verklaart niet in aanmerking te nemen wanneer hij reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt ter ondersteuning ervan en, anderzijds (vierde lid), dat tegen die weigering geen vordering tot schorsing kan worden ingesteld voor de Raad van State.

Het vierde en vijfde lid van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980, zoals ingevoegd bij artikel 30, 3°, van de voormelde wet van 6 mei 1993, bepalen onder meer dat wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing bevestigt waartegen een dringend beroep is ingesteld, hij kan beslissen dat de aangevochten beslissing of de maatregel tot verwijdering uitvoerbaar zal zijn niettegenstaande elk hoger beroep. Artikel 69bis, tweede lid, en artikel 70, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, zoals respectievelijk ingevoegd en gewijzigd bij de artikelen 32 en 33 van de voormelde wet van 6 mei 1993, bepalen dat de door de Commissaris-generaal bevestigde en niettegenstaande elk hoger beroep uitvoerbaar verklaarde beslissing door de Raad van State niet kan worden geschorst.

Artikel 30 van de wet van 6 mei 1993 vult artikel 68 van de wet van 15 december 1980 aan en beoogt artikel 63/5, derde lid, ervan.

Artikel 36 van de wet van 6 mei 1993 voegt artikel 74/6 in de wet van 15 december 1980 in, volgens hetwelk onder meer sommige vluchtelingen in een welbepaalde plaats kunnen worden vastgehouden zo de Minister of diens gemachtigde die vasthouding nodig acht om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen, ingeval de beslissing bedoeld in artikel 52 uitvoerbaar zou worden.

Tenslotte vult artikel 38 van de wet van 6 mei 1993 artikel 90 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State aan en voorziet in kamers met één lid voor geschillen betreffende de wet van 15 december 1980, behoudens andersluidende vraag van de verzoeker en beslissing van de eerste voorzitter of de staatsraad die hij heeft aangewezen.

#### IV. *In rechte*

- A -

##### *Ten aanzien van de ontvankelijkheid*

A.1. Om hun belang te staven, beroepen de verzoekende partijen zich op hun respectief statutair doel, op de door hun statutaire organen genomen beslissingen het beroep in te stellen, alsmede op het arrest van het Hof nr. 20/93 van 9 maart 1993, dat door de « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie » en de « Syndicat des avocats pour la démocratie » ingestelde beroepen ontvankelijk verklaarde.

### *De memorie van de Ministerraad*

A.1.2. De Ministerraad werpt twee excepties van onontvankelijkheid op.

A.1.2.a. De eerste is afgeleid uit het niet-naleven, door de verzoekende partijen, van de bekendmakingen en formaliteiten voorgeschreven bij artikel 26 van de wet van 27 juni 1921 waarbij aan de verenigingen zonder winstoogmerk en aan de instellingen van openbaar nut rechtspersoonlijkheid wordt verleend, zodat, met toepassing van artikel 10 van dezelfde wet en de desbetreffende rechtspraak, het verzoekschrift niet ontvankelijk zou moeten worden verklaard.

A.1.2.b. De tweede exceptie betreft het ontbreken van belang van de verzoekende partijen. De Ministerraad richt zich in zijn memorie naar de wijsheid van het Hof ten aanzien van de beoordeling van het belang van de « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie », maar betwist het belang zowel van het « Syndicat des avocats pour la démocratie » als van de « Association Droit des gens » om in rechte te treden. Het maatschappelijk doel van de eerstgenoemde zou slechts betrekking hebben op de advocaten en de Belgische burgers terwijl het maatschappelijk doel van de tweede genoemde in dermate algemene termen zou zijn gedefinieerd dat dat doel niet van bijzondere aard zou zijn en niet onderscheiden zou zijn van het algemeen belang.

### *De memorie van antwoord*

A.1.3.a. Wat de artikelen 10 en 26 van de wet van 27 juni 1921 op de verenigingen zonder winstoogmerk betreft, beroept de « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie » zich op de rechtspraak van de Raad van State volgens welke de sanctie waarin artikel 26 voorziet, slechts in geval van misbruik en fraude toepasselijk is, welke ten deze niet voorhanden zouden zijn. Bovendien wordt opgemerkt dat de voormelde vereniging zonder winstoogmerk door de Belgische Staat op diverse gronden wordt gesubsidieerd en erkend.

Wat de niet-neerlegging van de lijst van haar leden in 1993 betreft merkt het « Syndicat des avocats pour la démocratie » op dat geen wijziging (toetreding of ontslag) heeft plaatsgevonden ten opzichte van de lijst die in 1992 werd neergelegd en dat bijgevolg in 1993 geen neerlegging noodzakelijk was.

De « Association Droit des gens », van haar kant, merkt op dat zij wel degelijk ingeschreven is bij de griffie van de rechtbank, maar onder de letter « A » en niet « D ».

A.1.3.b. Ten aanzien van het ontbreken van belang beroept de memorie van antwoord zich, wat de eerste twee verzoekende partijen betreft, op het arrest nr. 20/93, waarbij het Hof hun beroepen ontvankelijk verklaarde. Bovendien bestaat het maatschappelijk doel van het « Syndicat des avocats pour la démocratie » met name erin de rechten van de verdediging te bevorderen en te waarborgen; die zouden door de bestreden bepalingen zijn geraakt.

Wat de « Association Droit des gens » betreft, beroept de memorie zich op haar maatschappelijk doel (met name het aanmoedigen van de universele eerbiediging van rechten van de individuen en de volkeren en het versterken van de rol die door België op dat vlak wordt gespeeld) en op de publikatie van werken en de organisatie van seminaries, waaruit het duurzame en constante karakter van haar activiteit zou blijken.

### *Ten gronde*

#### *Ten aanzien van de verhoudingen tussen de artikelen 6, 6bis en 128 van de Grondwet*

A.2.1. Bij wijze van bedenking vooraf, die geldt voor alle betwiste bepalingen, preciseert de Ministerraad, na een herinnering aan de rechtspraak van het Hof van Cassatie, de Raad van State en het Arbitragehof betreffende het gelijkheidsbeginsel, de band tussen dat principe en het (vroegere) artikel 128 van de Grondwet : de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet zijn toepasselijk tussen Belgen onderling en tussen vreemdelingen onderling; artikel 128 van de Grondwet van zijn kant is toepasselijk tussen Belgen en vreemdelingen. Indien de wet niet in verschillende behandelingen tussen de Belgen en de vreemdelingen heeft voorzien, kunnen laatstgenoemden zich beroepen op de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet.

Uit die analyse zou voortvloeien dat geen enkele van de verwijzingen die door de verzoekende partijen worden aangehaald ten aanzien van het bestaan van onderscheiden in behandeling die door de betwiste

bepalingen worden gemaakt tussen de Belgen en de vreemdelingen, in strijd zou zijn met de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet.

A.2.2. Ten aanzien van de verhoudingen tussen de artikelen 6, 6bis en 128 van de Grondwet betwisten de verzoekende partijen de interpretatie die de Ministerraad geeft aan het arrest van het Hof nr. 20/93 van 4 maart 1993; wanneer de wetgever gebruik maakt van de afwijking die toegestaan wordt bij artikel 128, kan hij de vreemdeling niet aan welke discriminatie dan ook onderwerpen, aangezien artikel 128 « slechts een bijzondere toepassing is van het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel dat is vastgesteld bij de artikelen 6 en 6bis van de Grondwet ». De onderscheiden die steunen op artikel 128 zouden derhalve op objectieve en redelijke criteria moeten rusten. Een andere lezing van artikel 128 zou tot gevolg hebben « de constitutionele tekst te situeren in de marge van de huidige evolutie van de internationale bescherming van de mensenrechten, die tendeert naar een steeds meer ongedifferentieerde toepassing van de grondrechten op alle categorieën van volkeren die op welk grondgebied dan ook leven ».

*Ten aanzien van de ambtshalve inschrijving en de invoering van een meldingsplicht voor sommige kandidaat-vluchtelingen (artikelen 11 en 15 van de wet van 6 mei 1993, die respectievelijk artikel 52 van de wet van 15 december 1980 wijzigen en artikel 54 van die wet vervangen)*

#### *Het verzoekschrift*

A.3.1.1. Volgens de verzoekende partijen zouden die bepalingen een willekeurige discriminatie invoeren, enerzijds, tussen de asielzoekers en de andere vreemdelingen die wettig op het grondgebied verblijven, en, anderzijds, tussen verschillende categorieën van vluchtelingen : die welke beoogd worden door die bepalingen en die welke zich vluchteling hebben verklaard voordat hun machtiging om te verblijven verstreken is of tenslotte naargelang tegen hen al dan niet een maatregel van vasthouding op een bepaalde plaats werd genomen.

De verzoekende partijen merken op dat vóór de inwerkingtreding van artikel 15 alle inwoners, met inbegrip van de asielzoekers, behoudens toepassing van artikel 18 van de wet van 15 december 1980, de keuze hadden van hun verblijfplaats en dus van de gemeente waarin zij zich inschreven.

A.3.1.2. Volgens het verzoekschrift wordt het probleem dat de bepalingen beogen op te lossen door een aanwijzing van een vaste verblijfplaats, veroorzaakt door de houding van gemeentebesturen die weigeren vluchtelingen in te schrijven of hun de maatschappelijke steun uit te keren.

A.3.1.3. Het onderscheid dat door de artikelen 11 en 15 tussen de asielzoekers wordt gemaakt, zou niet verantwoord zijn; het zou meer de echte vluchtelingen raken, die over het algemeen niet in de mogelijkheid verkeren aan een nationaal paspoort en een visum te komen. Het onderscheid zou artikel 31 van het Verdrag van Genève schenden, aangezien de betwiste bepalingen niet als noodzakelijk kunnen worden aangemerkt in de zin van dat verdrag.

De vluchtelingen bevinden zich immers in eenzelfde objectieve situatie, die er namelijk in bestaat dat zij de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd en dat die aanvraag wordt onderzocht. Bovendien geldt de wens te vermijden dat de asielzoekers onvindbaar zijn, op gelijke wijze voor alle categorieën van vreemdelingen.

A.3.1.4. De artikelen 11 en 15 van de wet van 6 mei 1993 zouden eveneens artikel 2, 1°, van het Protocol nr. 4 bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens alsmede artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten schenden.

A.3.1.5. Het nieuwe artikel 54, § 1, 4°, zou bijzonder onverantwoord zijn, in zoverre asielzoekers slechts aan de verplichting van verblijf zouden worden onderworpen op basis van een ministeriële maatregel die per hypothese teniet zou zijn gedaan door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

#### *De memorie van de Ministerraad*

A.3.2.1. Verwijzend naar de parlementaire voorbereiding en naar de in het ontwerpstadium verkerende maatregelen van uitvoering onderstreept de Ministerraad dat de inschrijving ambtshalve waarin artikel 15

voorziet, slechts een administratieve inschrijving mogelijk maakt; zij maakt op generlei wijze een vorm van toewijzing van een verblijfplaats uit, noch een maatregel die een beperking aanbrengt op de bewegingsvrijheid van de betrokkene binnen het Koninkrijk, noch zelfs een maatregel die oplegt dat men zijn hoofdverblijf op een bepaalde plaats dient te hebben.

De meldingsplicht waarin artikel 11 voorziet, zou evenmin de individuele vrijheden van de asielzoekers beperken : zij zou beogen het probleem te verhelpen van de asielzoekers die zich onvindbaar maken, en niet hun een soort politiecontrole op te leggen, aangezien de plaats van melding trouwens zeer goed kan samenvallen met de woonplaats die door de asielzoeker werd gekozen.

A.3.2.2. Ten aanzien van het onderscheid dat wordt gemaakt tussen de asielzoekers die in het nieuwe artikel 54, § 1, eerste lid, worden beoogd, en de anderen, legt de Ministerraad uit dat de voormelde bepaling slechts diegenen beoogt van wie het recht op verblijf enkel wordt gewaarborgd op grond van de hoedanigheid van asielzoeker en die, zonder die mogelijkheid zich vluchteling te verklaren, in een onwettige situatie zouden verkeren.

Dat verschil in behandeling zou worden verantwoord door het precaire karakter van het verblijf van de asielzoekers beoogd in het nieuwe artikel 54, § 1, eerste lid, aangezien de inschrijving ambtshalve beperkt is in de tijd krachtens het tweede lid van de voormelde bepaling. Daartegenover staat dat het opnemen in de werkingssfeer van artikel 54, van de kandidaat-vluchtelingen die reeds op het grondgebied verblijven of gevestigd zijn op een andere grond dan de hoedanigheid van asielzoeker, van wie de situatie niet precair is, nutteloos zou zijn geweest ten opzichte van de in artikel 15 beoogde doelstellingen.

A.3.2.3. Het zou allereerst gaan om het ondervangen van de - onwettige - weigering van sommige gemeenten en van sommige openbare centra voor maatschappelijk welzijn om nieuwe asielzoekers in te schrijven.

Gezien die doelstelling zou het zinloos geweest zijn de categorieën van asielzoekers die reeds in het vreemdelingenregister of in het bevolkingsregister van een gemeente zijn ingeschreven en voor wie zich geen probleem van weigering van inschrijving zou voordoen, onder de werkingssfeer van artikel 15 te laten vallen.

A.3.2.4. Het zou er vervolgens om gaan dat de kandidaat-vluchtelingen harmonieus gespreid worden over de verschillende gemeenten van het Rijk, aangezien de door sommigen aangevoerde verzadiging in dat verband hun weigering verantwoordt de maatschappelijke dienstverlening toe te kennen waarop de asielzoekers recht hebben. De memorie merkt op dat die verzadiging haast uitsluitend veroorzaakt wordt door de komst van nieuwe kandidaat-vluchtelingen, die zich doorgaans concentreren in de gemeenten die reeds een groot aantal vluchtelingen tellen.

De memorie merkt bovendien op dat het feit de Minister of diens gemachtigde te machtigen een plaats van inschrijving aan te wijzen voor alle categorieën van asielzoekers, als een omgekeerde discriminatie had kunnen worden gezien door diegenen die reeds ingeschreven waren in het register van een gemeente.

A.3.2.5. Betreffende de discriminatie die tot stand zou worden gebracht door artikel 11, in zoverre het machtigt tot een meldingsplicht voor de asielzoekers, merkt de memorie op dat de meesten van hen de voorwaarden van artikel 2 van de wet van 15 december 1980 niet in acht nemen, zodat hun aanwezigheid in het land vanuit wettelijk oogpunt slechts verantwoord is om de enige reden dat zij verklaren hun land te zijn ontvlucht omdat hun leven of hun vrijheid er in gevaar zou zijn of zij althans vrezen er vervolgd te zullen worden.

A.3.2.6. Het zou er in de eerste plaats om gaan de asielzoeker tijdens de hele duur van de machtigingsprocedure te kunnen bereiken om hem te horen over de redenen van zijn aanvraag of om inlichtingen te verkrijgen. Die verschijningen zouden noodzakelijk zijn om te antwoorden op een aanvraag om machtiging tot verblijf in het Koninkrijk die uitgaat van iemand die er niet zou kunnen verblijven indien hij niet de hoedanigheid van vluchteling of kandidaat-vluchteling zou bezitten.

A.3.2.7. Vervolgens zou het erom gaan van de asielzoeker, van wie het verblijf enkel verzekerd is door zijn hoedanigheid van asielzoeker, een voortdurende belangstelling te eisen voor de procedure die hij heeft ingesteld, omdat het enkel die hoedanigheid van kandidaat-vluchteling is die zijn aanwezigheid op het grondgebied van het Koninkrijk verantwoordt.

A.3.2.8. Ten aanzien van het discriminerende karakter, inzonderheid van het nieuwe artikel 54, § 1, eerste lid, 4°, merkt de memorie op dat het doel erin zou bestaan de vreemdelingen te beogen die zich hebben gemeld bij de grens van het Koninkrijk zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 van bovenvermelde wet vereiste documenten en die onwettig de plaats waar zij werden vastgehouden hebben verlaten om zo het grondgebied onwettig binnen te komen. Zonder die tekst, waarvan de onderscheiden draagwijdte ten opzichte van 1° en 2° van dezelfde bepaling wordt gepreciseerd, hadden de erin beoogde vreemdelingen niet aan de verplichtingen kunnen worden onderworpen die voortvloeien uit de artikelen 11 en 15 van de wet van 6 mei 1993.

#### *De memorie van antwoord*

A.3.3.1. De verzoekende partijen zetten in hun memorie van antwoord diverse elementen uiteen, onder meer de vermindering van de maatschappelijke dienstverlening, waaruit zou voortvloeien dat de administratieve inschrijving in een gemeente de bewegingsvrijheid, de vrijheid in een andere gemeente te verblijven alsmede de uitoefening van een beroepsactiviteit zal beperken.

A.3.3.2. De memorie betwist vervolgens de diverse verantwoordingen die door de Ministerraad worden gegeven om sommige asielzoekers verschillend te behandelen.

De doelstelling van een harmonieuze spreiding van de kandidaat-vluchtelingen over de verschillende gemeenten van het Koninkrijk zou in tegenspraak zijn met de interpretatie die door de Ministerraad aan artikel 15 wordt gegeven, zodat de inschrijving ambtshalve geen adequate maatregel zou uitmaken.

De doelstellingen die erin bestaan de betaling van de maatschappelijke steun door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn te verzekeren alsmede de asielzoekers te kunnen contacteren, zouden door de bestreden bepalingen evenmin worden bereikt; bovendien merkt, wat de laatstgenoemde doelstelling betreft, de memorie op dat diverse bepalingen zowel van de wet van 15 december 1980 als van die van 6 mei 1993 de kennisgeving van de documenten op de woonplaats van de aanvrager en niet op zijn administratieve verblijfplaats handhaven, zodat die maatregel verstoken zou zijn van objectieve en redelijke verantwoording.

*Ten aanzien van de onbevoegdheid van de Raad van State om bepaalde beslissingen betreffende de kandidaat-vluchtelingen te schorsen (artikelen 8 (dat artikel 50 van de wet van 15 december 1980 wijzigt), 30, 3°, 31 en 32 (die de artikelen 63/5 en 68 van dezelfde wet wijzigen en er een nieuw artikel 69bis in invoegen), en artikel 33 (dat artikel 70 van dezelfde wet wijzigt))*

#### *Argumentatie van de verzoekende partijen*

A.4.1.1. Volgens de verzoekende partijen zou de wetgever door die bepalingen de asielzoekers de mogelijkheid hebben ontnomen voor de Raad van State de schorsing te vorderen van een maatregel die zij als onwettig beschouwen wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het nuttig achtte dat de maatregel uitvoerbaar zou zijn niettegenstaande elk hoger beroep.

Die maatregel zou discriminerend zijn in vergelijking met alle andere bestuurshandelingen, betreffende zowel de Belgen als de vreemdelingen, die geschorst kunnen worden krachtens artikel 17 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, met name de maatregelen tot verwijdering genomen op basis van de artikelen 3.7 of 21 van de wet van 15 december 1980.

A.4.1.2. Volgens het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State zou het feit dat de kandidaat-vluchtelingen de schorsing niet kunnen verkrijgen van maatregelen waarvan zij de vernietiging voor de Raad van State vorderen, het recht schenden op daadwerkelijke rechtshulp in geval van inbreuk op de grondrechten, vastgesteld door het Verdrag van Genève (artikel 16, 1<sup>o</sup>) en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (artikel 13 *junctis* de artikelen 3 en 8).

A.4.1.3. Het doel van die maatregel, dat zou zijn de duur van de gehele erkenningsprocedure te verkorten, zou er niet door zijn bereikt, in zoverre de achterstand in de behandeling van de asioldossiers zich voornamelijk zou voordoen bij de Dienst Vreemdelingenzaken en bij de dienst van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zelf, en duidelijk minder bij de Vaste Commissie voor Beroep.

De schorsing zou de asielprocedure slechts verlengen in het geval dat zij door de Raad van State zou worden ingewilligd, dat wil zeggen in gevallen waarin onwettigheden zouden zijn begaan door het bestuur.

Bovendien zou het ontbreken van een schorsingsprocedure voor de Raad van State ertoe aanzetten de voorzitters van de rechtbanken die zitting houden in kort geding te adiëren in de hoop dat, zoals sommigen reeds hebben gedaan, zij verklaren dat het verbod van het kort geding ter zake niet toepasselijk is wegens schending van diverse internationale oorkonden.

A.4.1.4. Volgens de verzoekende partijen kan het onderscheid dat door de betwiste bepalingen wordt gemaakt, niet als verantwoord worden aangemerkt, enerzijds, omdat schorsing veeleer mogelijk zou moeten zijn voor een verzoeker wiens leven of veiligheid in het gedrang is dan voor iemand die de schorsing vordert van welke andere handeling van bestuur dan ook die hem nadeel dreigt te berokkenen en, anderzijds, omdat die discriminatie in strijd zou zijn met de in A.3.2 aangehaalde internationale bepalingen.

De werkelijke verantwoording van die nieuwe bepalingen zou erin bestaan het bestuur te beschermen tegen een daadwerkelijke controle, door een rechtscollege, van de eventuele onwettigheden die het zou kunnen begaan; zij zouden derhalve de ontkenning zelf van de rechtsstaat betekenen.

#### *Argumentatie van de Ministerraad*

A.4.2.1. In hoofddorde beschouwt de Ministerraad het middel als niet ontvankelijk of althans niet gegrond wegens het ontbreken van belang. Die exceptie steunt op het feit dat de verzoekende partijen niet de vernietiging hebben gevorderd van de artikelen 25, 2<sup>o</sup> en 3<sup>o</sup>, van de wet van 6 mei 1993 die, in een aantal gevallen, het gerechtelijk kort geding opheffen, waarvan het Hof in zijn arrest nr. 20/93 heeft erkend dat de uitwerking gelijkwaardig is aan die van het administratief kort geding. De verzoekende partijen zouden aldus hun belang hebben verloren om de opheffing van het administratief kort geding te betwisten.

A.4.2.2. In ondergeschikte orde betwist de memorie het discriminerende karakter van de genoemde bepalingen.

A.4.2.3. Allereerst wordt onderstreept dat de vreemdeling die bedreigd wordt door een maatregel tot verwijdering in een zeer verschillende situatie verkeert ten opzichte van de vreemdeling die in kennis wordt gesteld van een beslissing waarbij hem een bouwvergunning wordt geweigerd, zodat procedureverschillen kunnen worden ingevoerd.

A.4.2.4. De Ministerraad betoogt dat het heronderzoek dat voor de asielzoeker openstaat wiens aanvraag om erkenning als vluchteling een eerste maal niet ontvankelijk werd verklaard, overigens waarborgen biedt en

dergelijke gevolgen inhoudt dat het verantwoord is dat de bevestigende beslissing op een aanvraag die tweemaal niet ontvankelijk werd bevonden, in sommige gevallen uitvoerbaar kan worden verklaard niettegenstaande elk hoger beroep terwijl bepaalde andere vreemdelingen de schorsing kunnen vorderen van de maatregel die op hen betrekking heeft.

De verschillende karakteristieken van de procedure voor de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zouden het duidelijke onderscheid verantwoorden dat wordt gemaakt tussen, enerzijds, de situatie van de vreemdeling die het voorwerp heeft uitgemaakt van een maatregel die uitsluitend vatbaar is voor een gewoon beroep tot schorsing en tot vernietiging voor de Raad van State of die een vordering tot herziening heeft ingesteld, en, anderzijds, die van de asielzoeker die het voorwerp uitmaakt van een beslissing die vatbaar is voor een dringend beroep bij de Commissaris-generaal. Het voormelde beroep zou, volgens de Ministerraad, belangrijke waarborgen vertonen en gevolgen inhouden die op zijn minst gelijkwaardig zijn aan het beroep tot schorsing.

De memorie merkt immers achtereenvolgens de indeplaatsstelling op van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om uitspraak te doen over de dringende aanvragen tot heronderzoek, zijn onafhankelijkheid ten aanzien van de Minister, het feit dat, in tegenstelling met de aanvragen tot herziening, een andere overheid optreedt in de procedure van dringend heronderzoek, alsook de doeltreffendheid van het beroep - vermits het de Commissaris een vernietigingsbevoegdheid verleent en het beroep zelf schorsend is.

De Ministerraad onderstreept eveneens de procedurewaarborgen, met name de aanwezigheid van de raadsman van de vluchteling, van een tolk, en de eisen ten aanzien van de motivering van de beslissing.

A.4.2.5. De memorie verantwoordt artikel 8, 3° (opheffing van het administratief kort geding tegen een weigering die volgt op een tweede aanvraag) door het feit dat de wetgever achtereenvolgende beroepen heeft willen vermijden die uitsluitend worden ingesteld om dilatoire redenen, wanneer de aangevoerde nieuwe feiten identiek zijn aan die welke reeds werden aangevoerd en zij een eerste keer zowel door de Minister als door de Commissaris-generaal werden verworpen.

A.4.2.6. De Ministerraad onderstreept dat het Hof niet rechtstreeks de niet-naleving van internationale bepalingen kan toetsen en zet de redenen uiteen waarom die welke door de verzoekende partijen worden aangehaald, niet zouden zijn geschonden.

A.4.2.7. Artikel 16 van het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen zou geen betrekking hebben op de asielzoekers, die beoogd worden door de betwiste bepalingen, maar uitsluitend op de vluchtelingen.

A.4.2.8. Overigens zou artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens niet zijn geschonden, om verschillende redenen. Allereerst omdat het niet het asielrecht zou vaststellen zoals de memorie ontwikkelt. Vervolgens, gesteld zelfs dat het asielrecht door het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens wordt gewaarborgd, dan nog is de beslissing van niet-ontvankelijkheid van de hoedanigheid van vluchteling vatbaar voor een beroep, aangezien het dringend beroep beschouwd moet worden als daadwerkelijke rechtshulp, zelfs zonder jurisdictioneel te zijn, zowel volgens de rechtsleer als volgens de rechtspraak van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens.

A.4.2.9. Wat de schending betreft van artikel 6 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens merkt de memorie op dat, volgens een vaste rechtspraak van de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens, de mogelijkheid voor een vreemdeling zich al dan niet op het grondgebied van een Staat te bevinden, net zoals de beslissingen betreffende een asielaanvraag, vreemd is aan artikel 6 van het Verdrag.

A.4.2.10. Tenslotte stelt, wat de schending van artikel 3 van hetzelfde Verdrag betreft, de memorie dat de asielzoeker wiens verzoek wordt afgewezen, voor wie de Commissaris-generaal heeft vastgesteld dat de asielaanvraag niet ontvankelijk was en omtrent wie hij bovendien verklaart dat deze naar de grens van het land zou kunnen worden teruggedleid waar volgens zijn zeggen zijn leven of zijn vrijheid zou worden bedreigd, niet voldoet aan de vereisten die gesteld worden door de rechtspraak betreffende het voormelde artikel 3.

A.4.2.11. Die maatregelen beogen de toevloed van de asielzoekers te verminderen door de duur van de erkenning te verkorten en door het te laten weten bij de asielzoeker; de schorsingsprocedure zou de erkenningsduur aanzienlijk verlengen, aangezien slechts een zeer geringe minderheid van arresten binnen de

wettelijke termijn van vijfenveertig dagen wordt uitgesproken.

#### *De memorie van antwoord*

A.4.3.1. Ten aanzien van het ontbreken van belang bij het middel, afgeleid uit het feit dat de verzoekende partijen niet de artikelen 25, 2°, en 34 van de wet van 6 mei 1993 betwisten, merken zij in hun memorie van antwoord allereerst op dat artikel 25, 2°, slechts een vormwijziging bevat en dat bovendien de opheffing van de bevoegdheid van de rechter in kort geding niet uit het behoud van artikel 63 van de wet van 15 december 1980 voortvloeit, maar wel uit de exclusieve bevoegdheid die aan de Raad van State is toegewezen om de door hem vernietigbare handelingen te schorsen.

De opheffing van artikel 70bis van de wet van 15 december 1980 door artikel 34 is verantwoord door het feit dat de Minis ter niet meer bevoegd is om de maatregel te nemen die door artikel 70bis werd beoogd.

A.4.3.2. Ten aanzien van het verschil in behandeling dat door de voormelde bepalingen tot stand wordt gebracht, onderstreept de memorie dat indien er een aangelegenheid bestaat waarin de schorsing van een verwijderingsmaatregel essentieel is opdat een latere vernietiging nog een effect kan hebben, dat precies is wanneer het erom gaat een asielzoeker naar het land terug te wijzen dat hij is ontvlucht en waar volgens hem zijn leven of zijn vrijheid in gevaar zijn; dat was trouwens de bestaansreden van het voormelde artikel 70bis.

Hoewel de verzoekende partijen niet betwisten dat de asielzoeker zich in een meer gunstige situatie bevindt dan de vreemdeling die beoogd wordt door een maatregel genomen ter uitvoering van artikel 3 of 7, vergelijken zij daarentegen zijn situatie met die van vreemdelingen die beoogd worden door een maatregel die genomen wordt ter uitvoering van artikel 11 of aan wie het statuut van gelijkgestelde met de vluchteling werd geweigerd, die over een administratief kort geding beschikt na uitputting van het administratief beroep.

De memorie betwist dat het dringend beroep dat bij de Commissaris-generaal wordt georganiseerd, de door de Ministerraad aangevoerde procedurewaarborgen zou bieden, anders dan die welke de procedure van herziening omgeven die de memorie opsomt. In tegenstelling met deze laatste zou de Commissaris-generaal optreden als administratieve overheid, zou de aanvrager verhoord worden door een ambtenaar, zou de advocaat geen kennis hebben van het dossier.

A.4.3.3. Wat artikel 8, 3°, betreft, betwist de memorie het antwoord dat door de Ministerraad wordt gegeven in zoverre het vooronderstelt dat de gemachtigde van de Minister nooit ten onrechte de voormelde bepaling zou toepassen, wat des te meer twijfelachtig is daar dit een ambtenaar van rang 22 kan zijn. Volgens de verzoekende partijen kan men weliswaar begrijpen dat in geval van nieuwe aanvraag niet in een nieuw schorsend dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is voorzien, maar verantwoordt niets daarentegen de opheffing van het administratief kort geding bij de Raad van State, dat bedoeld is om na te gaan of in een geval dat zeer ernstige gevolgen kan hebben voor het individu, de wet door de administratie werd geëerbiedigd.

A.4.3.4. Ten aanzien van artikel 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens merkt de memorie op dat een minimum van rechten van de verdediging moet worden gewaarborgd opdat men kan spreken van daadwerkelijke rechtshulp. Tevens wordt opgemerkt dat, niettegenstaande de termen van de wet en gelet op de niet-overeenstemming ervan met het internationale recht, de Raad van State en de rechter in kort geding een vordering tot schorsing van een maatregel tot verwijdering die door de Commissaris-generaal is bevestigd en uitvoerbaar is verklaard niettegenstaande elk hoger beroep, respectievelijk ontvankelijk verklaard en zich te dien aanzien bevoegd verklaard hebben.

*Ten aanzien van de kamers met één lid en de bijzondere rechtspleging voor de Raad van State inzake vreemdelingenrecht (artikel 33, tweede lid (dat artikel 70 van de wet van 15 december 1980 wijzigt) en artikel 38 (dat artikel 90 van de op 12 januari 1973 gecordineerde wetten op de Raad van State wijzigt))*

#### *Argumentatie van de verzoekende partijen*

A.5.1. Volgens de verzoekende partijen zouden de bijzondere rechtspleging en het stelsel van de kamer met één rechter (behoudens facultatieve beslissing genomen door de eerste voorzitter) geen discriminatie tussen

Belgen en vreemdelingen uitmaken, maar wel een discriminatie tussen vreemdelingen, die steunt op de aard van de bestuurshandeling waarvan zij de wettigheid betwisten.

Het verzoekschrift betwist de pertinentie van het aangevoerde motief - het feit dat in andere hypothesen in een kamer met één rechter zou zijn voorzien -, en stelt dat het ertoe leidt dat de vorderingen betreffende het vreemdelingenrecht gelijkgesteld worden met de kennelijk niet gegronde aanvragen, waarop de andere hypothesen van beroep op een kamer met één rechter betrekking hebben.

#### *Argumentatie van de Ministerraad*

A.5.2. De Ministerraad stelt dat de verzoekende partijen slechts kritiek uitoefenen op artikel 38 en op de kamers met één lid die erdoor worden ingevoerd, en merkt op dat die bepaling toepasselijk is op alle vreemdelingen en zij verantwoord is door de achterstand die op het niveau van de Raad van State inzake vreemdelingenrecht bestaat; overigens zou er geen reden zijn om de onpartijdigheid en de beroepsernst van de alleenrechtsprekende rechter in twijfel te trekken.

#### *De memorie van antwoord*

A.5.3. De memorie merkt op dat zowel de invoering van de kamer met één lid als de machtiging een bijzondere rechtspleging voor te schrijven worden betwist; het argument van de gerechtelijke achterstand zou niet pertinent zijn in zoverre de kamers met één lid slechts inzake vreemdelingen zouden zijn ingesteld.

*Ten aanzien van de mogelijkheid van vasthouding, op een bepaalde plaats, van kandidaat-vluchtelingen aan wie de toegang tot het nationale grondgebied of de toelating om te verblijven werd geweigerd (artikel 36, dat een artikel 74/6 invoegt in de wet van 15 december 1980)*

*Argumentatie van de verzoekende partijen*

A.6.1.1. Op basis van het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State, volgens hetwelk de bepaling, die toen in het ontwerpstadium verkeerde, herzien moest worden om rekening te houden met artikel 31, tweede lid, van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, zetten de verzoekende partijen het doel uiteen dat door de wetgever wordt nagestreefd, te weten te vermijden dat de asielzoekers van wie de aanvraag in een eerste fase van de procedure werd verworpen, onderduiken.

A.6.1.2. Om het onverantwoorde karakter van die maatregel tot vasthouding op een bepaalde plaats te staven, beroept het verzoekschrift zich op het arrest van het Hof nr. 20/93, waaruit zou voortvloeien dat een dergelijke maatregel, die geldt ten aanzien van asielzoekers die reeds in het land zijn, buitensporig zou zijn. Behalve dat hij hun privé- en hun gezinsleven en hun rechten van de verdediging zou raken, zou hij zelfs, gelet op zijn gevolgen, het aantal illegale veeleer verhogen in plaats van het te verminderen.

A.6.1.3. Die maatregel zou discriminerend zijn ten opzichte van het lot dat wordt voorbehouden aan de andere vreemdelingen (niet-asielzoekers) die het voorwerp uitmaken van maatregelen tot terughouding of uitzetting. Immers, wat het bevel het grondgebied te verlaten betreft, is ofwel de vasthouding meer beperkt in de tijd (bevel dat steunt op artikel 7) ofwel is ze uitgesloten (bevel dat steunt op de artikelen 11, 13 en 61). Een dergelijke maatregel zou ook uitgesloten zijn in geval van uitzetting of terugwijzing.

De vreemdelingen aan wie kennis is gegeven van een beslissing tot weigering van verblijf met bevel het grondgebied te verlaten, een beslissing tot terugwijzing of een verwerping van een aanvraag om toelating tot vestiging met bevel het grondgebied te verlaten, kunnen niet het voorwerp uitmaken van een vrijheidsberovende maatregel tijdens de duur van het onderzoek van een aanvraag om herziening, behoudens op beslissing van de Minister zelf en « wanneer uitzonderlijk ernstige omstandigheden zulks wettigen » (artikel 67).

A.6.1.4. Tenslotte wijzen de verzoekende partijen erop dat een discriminatie in het leven wordt geroepen tussen de gewone vluchtelingen en de personen die gelijkgesteld worden met de vluchtelingen in de zin van artikel 57 van de wet, waarbij de laatstgenoemden niet het voorwerp kunnen uitmaken van een maatregel tot vasthouding.

*Argumentatie van de Ministerraad*

A.6.2.1. De Ministerraad merkt op dat artikel 74/6 van de wet van 15 december 1980 ertoe machtigt asielzoekers op een bepaalde plaats vast te houden wier aanvraag tot erkenning van de hoedanigheid van vluchteling reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van een eerste of een tweede beslissing van niet-ontvankelijkheid, zowel bij de grens als in het Koninkrijk, voor zover die vasthouding noodzakelijk is om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen; die vasthouding mag niet langer dan twee maanden duren en is vatbaar voor een gerechtelijk beroep; zij mag niet verward worden met de vasthouding die gelast wordt krachtens artikel 74/5.

A.6.2.2. De Ministerraad stelt dat artikel 74/6 geen discriminatie bevat, in zoverre de wet van 15 december 1980 in talrijke gevallen zou voorzien waarin de vreemdelingen van hun vrijheid kunnen worden beroofd : achtereenvolgens worden de hypothesen ontwikkeld die beoogd worden door de artikelen 7, derde lid; 25; 27, derde lid; 54, § 2; 63/5; 74 en 74/5. Uit die opsomming zou blijken dat telkens als een verwijderingsbeslissing door de Minister of diens gemachtigde wordt genomen, wat het geval is in de bij artikel 74/6 beoogde hypothese, tot een hechtenis of tot een vasthouding kan worden beslist, zodat de voormelde bepaling niet discriminerend zou zijn.

A.6.2.3. Ten aanzien van de discriminatie tussen de asielzoeker die een dringend beroep instelt bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de vreemdeling die een verzoek tot herziening indient conform de artikelen 65 en 66, ontwikkelt de Ministerraad de gelijkenissen tussen de twee procedures, aangezien het beroep dat openstaat voor de Commissaris-generaal volgens hem gunstiger is gelet op de waarborgen die het biedt. Te vergelijken zijn met name het schorsende karakter van de twee beroepen en de

mogelijkheid van vrijheidsberovende maatregelen. Daartegenover staat dat, anders dan bij het verzoek tot herziening, het beroep dat voor de Commissaris-generaal wordt gebracht, voor een andere overheid wordt gebracht dan die welke de betwiste beslissing heeft genomen.

A.6.2.4. De discriminatie tussen, enerzijds, de vreemdelingen die de hoedanigheid van vluchteling opeisen en die een dringend beroep bij de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben ingesteld en, anderzijds, de vreemdeling aan wie de hoedanigheid van gelijkgestelde met vluchteling werd geweigerd en die een verzoek tot herziening conform artikel 64, eerste lid, 7, van de wet heeft ingesteld, wordt door de Ministerraad om dezelfde redenen betwist als die welke hiervoor werden opgemerkt, aangezien de twee mogelijke beroepen ruimschoots gelijksoortig zijn.

A.6.2.5. De Ministerraad betwist tenslotte de pertinentie van de verwijzing die door de verzoekende partijen wordt gemaakt naar B.4.2 van het arrest van het Hof nr. 20/93. Hij merkt op dat de situatie van de asielzoekers die het voorwerp uitmaken van een maatregel van vasthouding krachtens artikel 74/5 van de wet, fundamenteel verschillend is van de situatie van de vreemdeling die wordt vastgehouden conform artikel 74/6, en dat de vasthouding krachtens deze laatste bepaling voor hem gunstiger is om diverse redenen, onder meer in zoverre die vatbaar is voor een gerechtelijk beroep.

#### *De memorie van antwoord*

A.6.3. Wat het argument betreft volgens hetwelk de wet van 15 december 1980 veel andere hypotheses zou bevatten waarin de vreemdelingen van hun vrijheid kunnen worden beroofd, betwist de memorie van antwoord allereerst de vergelijking die wordt gemaakt met artikel 7, derde lid, dat, enerzijds, clandestiene, delinquente vreemdelingen of vreemdelingen die in België komen om frauduleus te werken betreft, welke, anderzijds, het voorwerp uitmaken van een beslissing tot terugdrijving die definitief is geworden, in tegenstelling tot de asielzoekers van wie de procedure aan de gang is.

De artikelen 25, 27, 52bis, 54 en 63/5 zouden slechts toepasselijk zijn voor zover ernstige uitzonderlijke omstandigheden het verantwoorden. Na zich te hebben beroepen op het arrest van het Hof nr. 20/93 wat artikel 74/5 betreft, besluit de memorie dat de wet geenszins voorschrijft dat telkens als een beslissing tot verwijdering wordt genomen, tot hechtenis of vasthouding kan worden overgegaan; integendeel, afgezien van het geval van de asielzoekers die bij de grens moeten wachten op een beslissing die het hun mogelijk maakt het grondgebied binnen te komen, kan een hechtenis nooit worden overwogen ten aanzien van een vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een maatregel tot beslissing van ontzegging van verblijf of tot verwijdering waartegen de wet in een schorsend beroep voorziet, behalve indien uitzonderlijke ernstige omstandigheden het verantwoorden.

- B -

### *Ten aanzien van het belang*

B.1.1. Wanneer een vereniging zonder winstoogmerk zich op een collectief belang beroept, is vereist dat haar maatschappelijk doel van bijzondere aard is en, derhalve, onderscheiden van het algemeen belang; dat dit belang niet tot de individuele belangen van de leden is beperkt; dat het maatschappelijk doel door de bestreden norm kan worden geraakt; dat dit maatschappelijk doel werkelijk wordt nagestreefd, wat moet blijken uit de concrete en duurzame werking van de vereniging, zowel in het verleden als in het heden.

B.1.2. De vereniging zonder winstoogmerk « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie », heeft volgens artikel 2 van haar statuten tot doel de strijd tegen racisme, antisemitisme en xenofobie. Zij «roept tot eensgezindheid en actie op, al diegenen die zich willen verzetten tegen discriminatie, haat, vooroordelen op basis van ras, taal, afkomst of filosofische gezindheid, en die de vriendschap en vrede onder de volkeren, de gelijkheid en broederlijkheid onder de mensen willen laten zegevieren ».

B.1.3. De vereniging zonder winstoogmerk « Syndicat des avocats pour la démocratie », heeft met name tot doel :

« 1° de rechten van de verdediging te bevorderen en te waarborgen en daartoe zowel de advocaten als de andere burgers individuele, politieke, economische en sociale vrijheden en fysieke integriteit te verzekeren;

2° voor met name de meest noodlijdende burgers of slachtoffers van inbreuken op de mensenrechten de toegang tot het beste recht en een democratische, moderne en menselijke justitie te bevorderen en te waarborgen;

3° te ijveren voor de naleving van de openbare en individuele grondrechten en fundamentele vrijheden, met name tegen elk misbruik van de overheid en van elk gezag; ».

B.1.4. Elk van die twee verzoekende verenigingen streeft een doelstelling na die niet met het algemeen belang noch met het individuele belang van haar leden samenvalt. Hun maatschappelijk doel wordt werkelijk nagestreefd, zoals blijkt uit de activiteiten die zij uitoefenen. De bepalingen die zij bestrijden betreffen de doelstellingen die zij nastreven. Hun raden van bestuur, waaraan hun

statuten de bevoegdheid verlenen in hun naam in rechte op te treden, hebben de beslissing het huidige beroep in te stellen, genomen respectievelijk op 13 september 1993 (« Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie ») en op 5 juni 1993 (« Syndicat des avocats pour la démocratie »). Hun statuten zijn bekendgemaakt in de bijlagen van het *Belgisch Staatsblad*, respectievelijk op 5 februari 1976 en 24 maart 1988.

De exceptie in verband met het gebrek aan belang van de « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie » en de « Syndicat des avocats pour la démocratie » kan niet worden aangenomen.

B.1.5. Naar luid van haar statuten, heeft de vereniging zonder winstoogmerk « Association Droit des gens » tot doel :

« het bevorderen van een vreedzame en harmonieuze coëxistentie tussen de staten, het aanmoedigen van de universele eerbiediging van de rechten van het individu en de volkeren en het versterken van de rol van België op dat vlak;

het ontwikkelen bij de Belgische, voornamelijk volwassen bevolking van een bewustwording en een kritische kennis van de maatschappelijke werkelijkheid in al haar aspecten, het analytisch vermogen, het vermogen tot kiezen, handelen en oordelen en een houding van verantwoordelijkheid en actieve deelname aan het sociaal, economisch, cultureel en politiek leven.

Daartoe zal de vereniging middelen ontwikkelen en gebruiken om de internationale rechtsregels te vulgariseren, met inbegrip van het humane recht, en zal ze studies uitvoeren over onderwerpen die betrekking hebben op het internationaal recht ».

Een maatschappelijk doel dat zo ruim is omschreven is niet van een bijzondere aard en derhalve is het niet onderscheiden van het algemeen belang.

Het door de vereniging zonder winstoogmerk « Association Droit des gens » ingestelde beroep moet derhalve als niet-ontvankelijk worden aangezien.

*Ten aanzien van de exceptie in verband met de niet-naleving van artikel 10 van de wet van 27 juni 1921 en ten aanzien van de toepassing van artikel 26 van de genoemde wet*

B.1.6. De Ministerraad verwijt aan de vereniging zonder winstoogmerk « Syndicat des avocats

pour la démocratie » in 1993 de lijst van haar leden niet te hebben neergelegd op de griffie van de burgerlijke rechtbank te Brussel.

De vereniging zonder winstoogmerk « Syndicat des avocats pour la démocratie » heeft een voor echt verklaard uittreksel uit de notulen van de vergadering van haar raad van bestuur van 6 september 1993 neergelegd, naar luid waarvan :

« De raad van bestuur van de vereniging zonder winstoogmerk ' Syndicat des avocats pour la démocratie ', verenigd met de meerderheid van de leden, vaststellend dat er geen wijziging is in de lijst van de leden van de vereniging zoals die voor het laatst is opgesteld en neergelegd, beslist dat er geen reden is om een nieuwe ledenlijst neer te leggen, overeenkomstig artikel 10 van de wet op de verenigingen zonder winstoogmerk ».

De Ministerraad betwist de juistheid van dat stuk niet.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid kan dan ook niet worden aangenomen.

B.1.7. De Ministerraad voert tenslotte aan dat de vereniging zonder winstoogmerk « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie » niet « de nationaliteit van haar leden, noch de inschrijving van haar vreemde leden in het bevolkingsregister » heeft vermeld op de ter griffie van de rechtbank van eerste aanleg neergelegde lijst.

B.1.8. Indien het nalaten van de bij artikel 10 van de wet van 27 juni 1921 vereiste formaliteiten tot de sanctie kan leiden waarin artikel 26 van dezelfde wet voorziet, zou het overtrokken zijn die sanctie toe te passen op een onjuistheid of een vergetelheid van minder belang terwijl de publikatie zelf, voor wat wezenlijk is, is volbracht.

In het huidige geval ontbreken enkel de vermelding van de nationaliteit van de leden en die van de inschrijving in het bevolkingsregister van hen die niet Belg zijn.

B.1.9. Artikel 26, tweede lid, van de wet van 27 juni 1921, gewijzigd bij artikel 10 van de wet van 28 juni 1984 betreffende sommige aspecten van de toestand van de vreemdelingen en houdende invoering van het Wetboek van de Belgische nationaliteit, belet een vereniging zich op haar rechtspersoonlijkheid te beroepen ten aanzien van derden « wanneer drie vijfden van de leden niet de Belgische nationaliteit bezitten dan wel geen in het Rijk gevestigde vreemdelingen zijn, inge-

schreven in het bevolkingsregister en verblijf houdende in België ».

Die bepaling wijst op de wil van de wetgever om de sanctie van de niet-tegenstelbaarheid van de rechtspersoonlijkheid te verbinden aan de schending van de grondregel die zij vaststelt en niet aan elk weglaten van de vermeldingen die ten aanzien van de buitenlandse leden van een vereniging worden geëist.

De vereniging zonder winstoogmerk « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie » bevestigt in een brief van 11 maart 1994, toegevoegd aan haar memorie, dat al haar effectieve leden Belg zijn of dat, als zij vreemdelingen zijn, zij regelmatig zijn ingeschreven in het bevolkingsregister.

De Ministerraad beweert niet dat de in het tweede lid van artikel 26 van de wet van 27 juni 1921 neergelegde grondregel miskend zou zijn. De in het eerste lid van hetzelfde artikel voorgeschreven sanctie moet dan ook niet worden toegepast.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid kan niet worden aangenomen.

B.1.10. Bijgevolg is het beroep ontvankelijk wat betreft de « Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie » en het « Syndicat des avocats pour la démocratie »

*Ten gronde*

*Ten aanzien van de verhouding tussen artikel 191 (vroeger artikel 128) en de artikelen 10 en 11 (vroegere artikelen 6 en 6bis) van de Grondwet*

B.2. Artikel 191 (vroeger 128) van de Grondwet bepaalt :

« Iedere vreemdeling die zich op het grondgebied van België bevindt, geniet de bescherming verleend aan personen en aan goederen, behoudens de bij de wet gestelde uitzonderingen. »

Hieruit volgt dat een verschil in behandeling waardoor een vreemdeling benadeeld wordt, enkel

door de wetgever kan worden ingesteld. Artikel 191 heeft niet tot doel de wetgever ertoe te machtigen, wanneer hij een dergelijk verschil invoert, zich te onttrekken aan de eerbiediging van de fundamentele beginselen die in de Grondwet zijn verankerd. Dat artikel brengt dit trouwens uitdrukkelijk in herinnering door, in het begin ervan, als regel te stellen dat de vreemdeling die zich op het grondgebied bevindt, « de bescherming (geniet) verleend aan personen en goederen ». Uit artikel 191 vloeit derhalve geenszins voort dat de wetgever, wanneer hij een verschil in behandeling invoert ten nadele van vreemdelingen, zou vermogen er niet over te waken dat dat verschil niet discriminerend zou zijn, ongeacht de aard van de in het geding zijnde beginselen.

B.3. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

*Ten aanzien van de artikelen 11 en 15 van de wet van 6 mei 1993, die respectievelijk artikel 52 van de wet van 15 december 1980 wijzigt en artikel 54 van die wet vervangt*

B.4.1. Niettegenstaande het dictum van het verzoekschrift tot vernietiging, dat artikel 11 in zijn geheel beoogt, vloeit uit de inhoud ervan voort dat de verzoekende partijen slechts het 3° van dat artikel bekritisieren. Het Hof zal dan ook zijn onderzoek tot artikel 11, 3°, van de wet van 6 mei 1993 beperken.

B.4.2. Artikel 54 van de wet van 15 december 1980, vervangen bij artikel 15 van de wet van 6 mei 1993, bepaalt :

« § 1. De Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde kan de plaats bepalen waar de vreemdelingen worden ingeschreven die :

1° het Rijk binnengekomen zijn zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden en die de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd;

2° zich aan de grens hebben aangemeld zonder in het bezit te zijn van de in artikel 2 vereiste documenten en die zich vluchteling hebben verklaard bij de met de grenscontrole belaste overheden;

3° de hoedanigheid van vluchteling hebben aangevraagd nadat hun machtiging om te verblijven is verstrekt;

4° zich vluchteling hebben verklaard en zich in een welbepaalde plaats, gelegen in het grensgebied of in hiermee gelijkgestelde plaatsen hebben bevonden, zoals bepaald in titel III<sup>ter</sup> van deze wet.

De inschrijving op een bepaalde plaats duurt totdat definitief is beslist over de aanvraag tot

erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of totdat het bevel om het land te verlaten is uitgevoerd.

Bij de inschrijving op een bepaalde plaats houdt de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde rekening met :

1° de bezettingsgraad van de opvangcentra voor asielzoekers;

2° een harmonieuze spreiding over de gemeenten volgens de criteria bepaald bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit.

§ 2. In uitzonderlijk ernstige omstandigheden kan de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, indien hij zulks nodig acht voor de handhaving van de openbare orde of de veiligheid van het land, de betrokkene voorlopig ter beschikking stellen van de Regering. »

Artikel 52, § 2, 5°, van de wet van 15 december 1980, aangevuld bij artikel 11, 3°, van de wet van 6 mei 1993, bepaalt :

« § 2. De Minister van Justitie of diens gemachtigde kan beslissen dat de vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden, die zich vluchteling verklaart en vraagt als dusdanig erkend te worden, niet toegelaten zal worden in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven :

(...)

5° wanneer de vreemdeling bedoeld in artikel 54, § 1, eerste lid, zich gedurende minstens één maand onttrekt aan de meldingsplicht waarvan de nadere regels bij een in Ministerraad overlegd koninklijk besluit worden bepaald. »

B.4.3. De betwiste bepalingen staan, enerzijds, de bevoegde Minister of diens gemachtigde toe de plaats te bepalen waar de kandidaat-vluchtelingen die tot één van de vier in het eerste lid vermelde categorieën behoren worden ingeschreven (artikel 54, § 1) en staan hem toe, anderzijds, aan diezelfde kandidaat-vluchtelingen te ontzeggen in die hoedanigheid in het Koninkrijk te verblijven, indien zij zich gedurende ten minste één maand onttrekken aan de meldingsplicht met de organisatie waarvan de Koning is belast (artikel 52, § 2, 5°).

Het aldus gemaakte onderscheid tussen de vreemdelingen die in België vermogen te verblijven uitsluitend omdat zij zich vluchteling verklaren en die aan die dubbele maatregel zijn onderworpen, enerzijds, en de andere vreemdelingen, met inbegrip van de andere asielzoekers, anderzijds, werd

als volgt verantwoord :

« Een tweede maatregel die wordt voorgesteld is het invoeren van de mogelijkheid om asielzoekers die geen titel hebben om in het land te verblijven maar die zich op het grondgebied bevinden in afwachting van het resultaat van hun asielaanvraag, verplicht in te schrijven op een bepaalde plaats, hetzij in het Klein-Kasteeltje, hetzij in een opvangcentrum, hetzij in een bepaalde gemeente. Tevens moet de asielzoeker zich daar regelmatig melden zonder dat hij evenwel gehinderd wordt in zijn vrijheid van komen en gaan. De asielaanvraag van een kandidaat-vluchteling die zich niet schikt naar de voorgeschreven meldingsplicht, zal kunnen onontvankelijk worden verklaard. Hierdoor zal onder meer een oplossing worden geboden voor het probleem van de kandidaat-politieke vluchtelingen die in feite onvindbaar zijn geworden terwijl de procedure tot erkenning nog steeds loopt. Door de invoering van een meldingsplicht wordt van de asielzoeker een blijvende belangstelling voor het bekomen van het asiel geëist. » (*Gedr. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 555/2, p. 10).

De Minister beklemtoonde eveneens, in de Kamer van Volksvertegenwoordigers :

« Ook uit veiligheidsoverwegingen is het onontbeerlijk te weten waar elke vreemdeling gevestigd is.

(...)

(...), het vreemdelingenregister van elke gemeente (zal) in orde worden gebracht, aangezien de Minister de plaats zal kunnen bepalen waar de vreemdeling wordt ingeschreven. Een vreemdeling zal dan ook maar in 1 gemeente kunnen worden ingeschreven. » (*Gedr. St.*, Kamer, 1992-1993, nr. 903/5, p. 51)

B.4.4. Dat onderscheid steunt op objectieve criteria. De wetgever heeft, wettig, de asielzoeker die « precair » verblijf houdt administratief willen lokaliseren op één - en één enkele - plaats gedurende het onderzoek van zijn aanvraag, zich zodoende verzekerend zowel van zijn belangstelling ten aanzien ervan als van de efficiëntie van de maatregelen die het vereist of kan impliceren.

Door te voorzien in de inschrijving ambtshalve en de meldingsplicht van de kandidaat-vluchtelingen beoogd in artikel 54, § 1, eerste lid, heeft de wetgever een maatregel genomen die zowel adequaat is ten opzichte van de doelstellingen die hij nastreefde, als niet onevenredig, aangezien slechts de vreemdelingen beoogd worden die in België verblijven alleen wegens hun

aanvraag om erkenning van het statuut van vluchteling.

B.4.5. Volgens de verzoekende partijen zouden die maatregelen niet kunnen worden verantwoord doordat zij diverse internationale bepalingen schenden, te weten artikel 31 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, artikel 2 van het Protocol nr. 4 bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en de Politieke Rechten.

Die internationale bepalingen hebben dit gemeenschappelijk, dat zij, onder voorbehoud van de beperkingen die zij preciseren, het vrij verkeer van de personen die zij beogen waarborgen alsmede, wat de laatste twee bepalingen betreft, de vrije keuze van hun verblijf.

B.4.6. Het nieuwe artikel 54, § 1, van de wet van 15 december 1980 machtigt de bevoegde Minister een administratieve inschrijving in te stellen die op zich de uitoefening van het recht zich vrij te verplaatsen en in vrijheid woonplaats te kiezen niet beperkt.

Weliswaar zou de combinatie van bedoeld artikel 54, § 1, met artikel 1 van de wet van 19 juli 1991 betreffende de bevolkingsregisters en de identiteitskaarten en tot wijziging van de wet van 8 augustus 1983 tot regeling van een Rijksregister van de natuurlijke personen, dat bepaalt dat de inschrijving in de bevolkingsregisters moet geschieden in de gemeente waar de betrokkene zijn hoofdverblijf heeft, kunnen leiden tot een beperking van de uitoefening van het recht om in vrijheid woonplaats te kiezen.

Een dergelijke beperking is evenwel niet strijdig met de aangehaalde internationaalrechtelijke bepalingen, vermits, enerzijds, artikel 31.2 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen toestaat aan de bewegingsvrijheid van vreemdelingen die zich vluchteling verklaren beperkingen op te leggen, voor zover die noodzakelijk zijn, en, anderzijds, zowel artikel 2 van het Protocol nr. 4 bij het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens als artikel 12 van het Internationaal Verdrag inzake Burgerrechten en Politieke Rechten aan de wetgever toestaan de uitoefening van het recht in vrijheid verblijfplaats te kiezen te beperken, indien die beperking in een democratische samenleving nodig is, onder meer ter bescherming van de nationale veiligheid of ter handhaving van de openbare orde.

Ten deze beantwoordt de administratieve inschrijving van vreemdelingen die in België vermogen te verblijven uitsluitend wegens hun aanvraag om erkenning van het statuut van vluchteling, aan de vereiste van noodzakelijkheid die door de voormelde bepalingen is geformuleerd.

B.4.7. De aan de niet-naleving van de meldingsplicht verbonden sanctie - dit is de mogelijkheid voor de bevoegde Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die zich vluchteling verklaart niet toe te laten in die hoedanigheid in het Rijk te verblijven - kan niet worden aangezien als kennelijk onevenredig, vermits de wetgever, in het belang zelf van de betrokkene, vernag te eisen dat die op een regelmatige wijze medewerking verleent aan het onderzoek van zijn aanvraag.

B.4.8. Bijgevolg schenden de artikelen 11, 3°, en 15 van de wet van 6 mei 1993 niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en 6bis).

*Ten aanzien van artikel 8 (dat artikel 50 van de wet van 15 december 1980 wijzigt), 30, 3°, 31 en 32 (die de artikelen 63/5 en 68 van dezelfde wet wijzigen en er een nieuw artikel 69bis in invoegen), en ten aanzien van artikel 33 (dat artikel 70 van dezelfde wet wijzigt)*

B.5.1. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden geschonden zijn, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

Die vereisten worden verantwoord, enerzijds, door de verplichting voor het Hof om dadelijk na de ontvangst van het beroep te onderzoeken of het niet klaarblijkelijk niet-ontvankelijk of klaarblijkelijk ongegrond is ofwel of het Hof niet klaarblijkelijk onbevoegd is om er kennis van te nemen, en, anderzijds, door de verplichting voor de partijen die op de argumenten van de verzoekers wensen te antwoorden, om dit te doen bij een enkele memorie en binnen de op straffe van niet-ontvankelijkheid vastgestelde termijnen.

De verzoekende partijen vorderen de vernietiging van artikel 31 van de wet van 6 mei 1993 zonder evenwel te preciseren in welk opzicht die bepaling de artikelen 10 en 11 (vroegere artikelen 6 en 6bis) van de Grondwet zou schenden. Bijgevolg is het beroep niet ontvankelijk in zoverre het dat artikel betreft.

B.5.2. Niettegenstaande het dictum van het verzoekschrift, dat artikel 8, artikel 30, 3°, en de artikelen 32 en 33 in hun geheel beoogt, vloeit uit de uiteenzetting van het middel voort dat de verzoekende partijen hun kritiek beperken tot de volgende bepalingen van de wet van 6 mei 1993 : artikel 8, 3°; artikel 30, 3°, in zoverre het een vijfde lid aan artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980 toevoegt; artikel 32, uitsluitend wat het tweede lid van artikel 69bis betreft dat het aan de voormelde wet van 1980 toevoegt; artikel 33, uitsluitend wat het tweede lid van het nieuwe artikel 70 van de wet van 15 december 1980 betreft. Het Hof zal zijn onderzoek dan ook tot die bepalingen beperken.

B.5.3. Volgens de Ministerraad zouden de verzoekende partijen geen belang hebben bij het

middel dat tegen de opheffing van het administratief kort geding wordt aangevoerd, doordat zij niet de artikelen 25, 2°, en 34 van de wet van 6 mei 1993 betwisten, die tot gevolg hebben dat in sommige gevallen het gerechtelijk kort geding, dat gelijkwaardig is met dat wat voor de Raad van State bestaat, wordt afgeschaft.

Zoals uit de vorenstaande rechtsoverwegingen B.1.1 tot B.1.5 blijkt, hebben de «Mouvement contre le racisme, l'antisémitisme et la xénophobie» en het «Syndicat des avocats pour la démocratie» hun belang bij het beroep tot vernietiging van de door het middel beoogde bepalingen van de wet van 6 mei 1993 aangetoond.

Dat belang kan niet worden aangetast door de omstandigheid dat die verzoekende partijen andere bepalingen van de wet niet hebben aangevochten, die, in andere gevallen, een analoge werking hebben.

B.5.4. Artikel 50, derde en vierde lid, van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij artikel 8, 3°, van de wet van 6 mei 1993, bepaalt :

« De Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde, kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd bij een in het eerste lid bedoelde overheid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij de Raad van State. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld ».

Het vierde en het vijfde lid van artikel 63/5 van de wet van 15 december 1980, zoals gewijzigd bij het betwiste artikel 30, 3°, bepalen :

« In geval van bevestiging van de aangevochten beslissing geeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten tevens uitdrukkelijk advies over de eventuele terugleiding van betrokkene naar de grens van het land dat hij is ontvlucht en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.

Wanneer de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn

adjuncten een beslissing bevestigt waartegen een dringend beroep is ingesteld, vermeldt hij uitdrukkelijk of de aangevochten beslissing en de maatregel tot verwijdering bedoeld in het eerste en het tweede lid uitvoerbaar zijn niettegenstaande elk hoger beroep. »

Ten slotte bepalen de nieuwe artikelen 69*bis*, tweede lid, en 70, tweede lid, die uit de betwiste artikelen 32 en 33 voortvloeien :

« Artikel 69*bis*

(...)

Geen vordering tot schorsing bij de Raad van State kan worden ingesteld tegen de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten bevestigde en niettegenstaande elk hoger beroep uitvoerbaar verklaarde aangevochten beslissing, bedoeld in artikel 63/5, eerste lid, noch tegen de maatregelen tot verwijdering van het grondgebied.

Artikel 70

(...)

De Raad is niet bevoegd om de schorsing te bevelen van de beslissingen die overeenkomstig artikel 63/5 uitvoerbaar zijn niettegenstaande elk hoger beroep. »

B.5.5. Krachtens die bepalingen kan de Raad van State niet schorsen, enerzijds de ministeriële weigering om een verklaring in aanmerking te nemen die, ten opzichte van de eerder afgelegde verklaring, geen nieuwe aanwijzingen van vervolging aanvoert (artikel 50, derde en vierde lid), anderzijds de beslissing waarbij, op dringend beroep, de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een ministeriële beslissing bevestigt door die uitvoerbaar te verklaren niettegenstaande elk hoger beroep (de artikelen 69*bis*, tweede lid, en 70, tweede lid).

B.5.6. Met de voormelde bepalingen beoogt de wetgever het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure, die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om aan asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden, anderzijds.

B.5.7. Geen bepaling van de Grondwet of van een internationale overeenkomst verplicht de wetgever om een algemeen administratief kort geding in te stellen. Wanneer evenwel de wetgever oordeelt dat het wenselijk is te voorzien in de mogelijkheid van een vordering tot schorsing van de bestuurshandelingen, kan hij die vordering niet ontzeggen aan bepaalde categorieën van

rechtssubjecten - ten deze bepaalde categorieën van vreemdelingen die zich vluchteling verklaren -, indien daarvoor geen redelijke verantwoording bestaat.

*Ten aanzien van artikel 50, derde en vierde lid*

B.5.8.1. De bestreden bepaling is tijdens de parlementaire voorbereiding verantwoord als volgt :

« Het is de bedoeling te vermijden dat een vreemdeling zijn verblijf op een kunstmatige wijze verlengt door voor een tweede of volgende keer een aanvraag in te dienen, nadat een afgesloten onderzoek heeft aangetoond dat hij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling. Het gaat dus om vreemdelingen die vroeger reeds een aanvraag hadden ingediend en die de mogelijkheid hebben gehad om tegen een weigering in beroep te gaan. De weigering overeenkomstig artikel 50, alinea 3, kan worden beschouwd als een weigering om een zaak met dezelfde partijen en met hetzelfde voorwerp een tweede keer te onderzoeken. Een eventueel tweede onderzoek van dezelfde aanvraag kan worden afgewezen, zonder dat hiermee aan de betrokkene het recht op een effectief rechtsmiddel ontzegd wordt. » (Memorie van toelichting, *Gedr. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 555-1, p. 9).

De wetgever heeft aldus beoogd een specifieke vorm van misbruik van procedure, het systeem van herhaalde identieke verklaringen, uit te schakelen.

Daartoe heeft hij de vordering tot schorsing bij de Raad van State uitgesloten in de gevallen waarin de vreemdeling :

a) reeds vroeger een verklaring om zich als vluchteling te laten erkennen heeft afgelegd, verklaring die na onderzoek niet in aanmerking is genomen; *en*

b) de mogelijkheid heeft gehad om tegen die weigering in beroep te gaan en alle rechtsmiddelen uit te putten; *en*

c) een identieke verklaring aflegt zonder enig nieuw gegeven aan te voeren.

Nieuwe gegevens in de zin van de bestreden wetsbepaling zijn gegevens die « betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen ».

B.5.8.2. Artikel 50, derde en vierde lid, is dus slechts van toepassing op een louter bevestigende beslissing van de Minister of zijn gemachtigde.

Die bepaling voert aldus slechts een specifiek geval in waarin de vordering tot schorsing voor de Raad van State niet ontvankelijk is. Alvorens de vordering tot schorsing niet ontvankelijk te verklaren, zal de Raad van State nagaan of de voorwaarden met betrekking tot die grond van niet-ontvankelijkheid zijn vervuld.

Als de vreemdeling nieuwe gegevens aanvoert, maar de bevoegde Minister of diens gemachtigde oordeelt dat zij niet van die aard zijn dat daardoor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 wordt aangetoond, is artikel 50, derde en vierde lid, niet van toepassing.

B.5.8.3. De wetgever vermag maatregelen te nemen om misbruik van procedure tegen te gaan. Ten deze kan de uitsluiting van de enkele vordering tot schorsing, binnen de zeer enge grenzen die in artikel 50, derde en vierde lid, zijn bepaald, niet als kennelijk onredelijk of onevenredig worden aangezien.

#### *Ten aanzien van de artikelen 69bis, tweede lid, en 70, tweede lid*

B.5.9.1. Krachtens artikel 69bis, tweede lid, kan geen vordering tot schorsing bij de Raad van State worden ingesteld « tegen de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten bevestigde en niettegenstaande elk hoger beroep uitvoerbaar verklaarde aangevochten beslissing, bedoeld in artikel 63/5, eerste lid, noch tegen de maatregelen tot verwijdering van het grondgebied ».

De in artikel 63/5, eerste lid, bedoelde beslissing is de beslissing van de Minister die de toegang

tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, houdende weigering van de toegang tot het Belgisch grondgebied of van de toelating om in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in het Rijk te verblijven; met andere woorden, de beslissingen van onontvankelijkheid of van kennelijke ongegrondheid.

Uit de parlementaire voorbereiding (Memorie van toelichting, *Gedr. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 555-1, p 16), alsmede uit de globale context van de bestreden bepaling, blijkt dat met de termen « de maatregelen tot verwijdering van het grondgebied » slechts zijn bedoeld de verwijderingsmaatregelen die zijn genomen op grond van en ter uitvoering van de uitvoerbaar verklaarde beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of een van zijn adjuncten. De vordering tot schorsing wordt dus niet voor elke verwijderingsmaatregel uitgesloten; zij blijft mogelijk tegen onder meer terugwijzings- en uitzettingsbesluiten.

B.5.9.2. Door de wet van 14 juli 1987 was een specifiek administratief beroep ingesteld - het dringend verzoek tot heronderzoek - tegen de beslissing tot weigering van toegang tot het grondgebied, verblijf of vestiging genomen met toepassing van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 ten aanzien van een vreemdeling die zich vluchteling verklaart.

Over dat dringend verzoek werd beslist door de bevoegde Minister, weliswaar nadat die het advies had ingewonnen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

B.5.9.3. De bestreden wet heeft de bevoegdheid van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de eerste fase van de asielprocedure uitgebreid.

De Commissaris-generaal beschikt in het raam van de procedure van het dringend beroep thans over een beslissingsbevoegdheid in plaats van een adviesbevoegdheid.

Met toepassing van artikel 63/5 schorst het dringend beroep de aangevochten beslissing van de Minister of van diens gemachtigde.

Tijdens de termijn waarbinnen men een dringend beroep kan indienen alsmede tijdens de duur van het onderzoek van dat beroep, worden alle maatregelen tot verwijdering van het grondgebied die zijn genomen ten opzichte van de vreemdeling wegens de feiten die aanleiding hebben gegeven

tot de bestreden beslissing, geschorst.

B.5.9.4. De beslissingen die achtereenvolgens door de Minister of diens gemachtigde en nadien, ten gevolge van een dringend beroep, door de Commissaris-generaal of diens adjunct worden genomen, zijn ernstige en onomkeerbare maatregelen, aangezien zij ertoe kunnen leiden dat de betrokkene onmiddellijk wordt teruggestuurd naar het land waar, volgens hem, zijn leven of vrijheid worden bedreigd.

B.5.9.5. In een aangelegenheid waarin een aanzienlijk aantal ongerechtvaardigde aanvragen bij de overheid worden ingediend, is het evenwel niet onredelijk passende maatregelen te nemen om dilatoire beroepen te voorkomen en het verloop van de procedure te versnellen, door de klaarblijkelijk niet-ontvankelijke of klaarblijkelijk ongegronde aanvragen van meet af aan te weren. Aldus wil de wetgever de overheid de mogelijkheid bieden zich toe te leggen op het onderzoek van de ernstige aanvragen, zonder vertraging op te lopen met het onderzoek van de andere aanvragen.

B.5.9.6. Die laatste doelstelling moet evenwel worden verzoend met de zorg geen zinvol beroep te ontzeggen aan diegene die zou staande houden dat zijn terugzending naar het land waaruit hij is gevlucht, hem aan een onmenselijke of vernederende behandeling blootstelt.

Ingeval een dergelijk gevaar in ernst zou worden aangevoerd, blijkt de mogelijkheid om voor de Raad van State een beroep tot vernietiging in te stellen, niet de uitoefening te zijn van een daadwerkelijke rechtshulp, aangezien de proceduretermijnen het in de meeste gevallen onmogelijk maken te gepasten tijde een arrest te verkrijgen.

B.5.9.7. Geen enkele tekst verbiedt de bevoegde overheid de negatieve beslissing van de Commissaris-generaal of diens adjunct uit te voeren wanneer hij de beslissing van de Minister of diens gemachtigde bevestigt. Aangenomen kan worden dat, om elke onzekerheid hierover te vermijden, de wetgever de Commissaris-generaal heeft toegestaan zijn beslissing uitvoerbaar te verklaren, zelfs als voor de Raad van State een beroep tot vernietiging en een vordering tot schorsing zouden zijn ingesteld. In dat geval zal alleen een beslissing tot schorsing die wordt genomen door de Raad van State, en die eventueel bij dringende noodzakelijkheid wordt genomen door een voorzitter, onder voorbehoud van de bevestiging door de kamer waarbij de zaak aanhangig is gemaakt en na de vaststelling van het ernstige karakter van de middelen en van het nadeel, de

verwijdering van het grondgebied verhinderen.

B.5.9.8. Door terzelfder tijd te bepalen dat de Commissaris-generaal zijn beslissing uitvoerbaar kan verklaren en dat in dat geval tegen die beslissing geen vordering tot schorsing kan worden ingesteld, heeft de wetgever een maatregel genomen die - voor zover de Minister over de mogelijkheid beschikt het risico te voorkomen dat de betrokkene in de clandestiniteit verdwijnt (wat verder bij artikel 74/6 van de wet van 15 december 1980 wordt onderzocht) - niet evenredig is, te meer daar die maatregel de administratieve overheid ertoe in staat stelt zelf aan te geven tegen welke beslissingen het verboden is voor de Raad van State een vordering tot schorsing in te stellen.

B.5.10. Uit wat voorafgaat volgt dat artikel 50, derde en vierde lid, zoals het is geïnterpreteerd in B.5.8, de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en *6bis*) niet schendt, maar dat de artikelen *69bis*, tweede lid, en 70, tweede lid, die artikelen van de Grondwet wel schenden.

*Ten aanzien van artikel 33, eerste lid (dat artikel 70 van de wet van 15 december 1980 wijzigt) en ten aanzien van artikel 38 (dat artikel 90 van de op 12 januari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State wijzigt)*

B.6.1. Het nieuwe artikel 70, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« Wanneer bij de Raad van State een beroep tot nietigverklaring van een beslissing is ingesteld, als bedoeld in artikel 69, doet deze hierover uitspraak overeenkomstig de bijzondere regels inzake termijn en rechtspleging die de Koning bepaalt bij een in Ministerraad overlegd besluit. »

Artikel 90 van de op 12 februari 1973 gecoördineerde wetten op de Raad van State, aangevuld bij artikel 38 van de wet van 6 mei 1993 bepaalt :

« De kamers van de afdeling administratie houden zitting ten getale van één lid voor de beroepen tot nietigverklaring die ingesteld worden tegen administratieve beslissingen die zijn genomen met toepassing van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Op vraag van de verzoeker in het verzoekschrift of ambtshalve, kan de eerste voorzitter of de Staatsraad die hij heeft aangewezen, bevelen dat een zaak wordt verwezen naar een kamer met drie leden. »

B.6.2. De specifieke kenmerken, de toename en het dringende karakter van de geschillen ontstaan uit de toepassing van de wet van 15 december 1980 en van de wetten waarbij zij is gewijzigd, verantwoorden de goedkeuring van bijzondere regels, die geschikt zijn om de behandeling van de beroepen tot vernietiging te versnellen. Door de Koning toe te staan te voorzien in dergelijke regels met betrekking tot de procedure en de termijnen, en door toe te staan dat de beroepen worden onderzocht door kamers met één enkele raadsheer, heeft de wetgever maatregelen genomen die verband houden met het doel dat hij nastreeft. Dergelijke afwijkende regels doen geen afbreuk aan de fundamentele waarborgen van de jurisdictionele wettigheidstoetsing die aan de Raad van State is toevertrouwd. Zij kunnen niet als onevenredig worden beschouwd.

B.6.3. Bijgevolg schenden de artikelen 33, eerste lid, en 38 van de wet van 6 mei 1993 niet de artikelen 10 en 11 (vroegere artikelen 6 en 6bis) van de Grondwet.

*Ten aanzien van artikel 36, dat artikel 74/6 in de wet van 15 december 1980 invoegt*

B.7.1. Artikel 74/6 van de wet van 15 december 1980 bepaalt :

« § 1. De vreemdeling die het Rijk binnengekomen is zonder te voldoen aan de in artikel 2 gestelde voorwaarden of wiens verblijf heeft opgehouden regelmatig te zijn en aan wie de toegang tot 's lands grondgebied of de toelating om in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling in het Rijk te verblijven werd ontzegd krachtens artikel 52, kan in een welbepaalde plaats worden vastgehouden in afwachting van die toelating of van zijn verwijdering van het grondgebied, zo de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft, of diens gemachtigde, deze vasthouding nodig acht om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen ingeval de beslissing bedoeld in artikel 52 uitvoerbaar wordt.

§ 2. De nodige maatregelen kunnen worden genomen opdat betrokkene de plaats waar hij wordt vastgehouden niet zonder de vereiste toestemming verlaat.

§ 3. De Koning kan het regime en de werkingsmaatregelen bepalen die van toepassing zijn op de plaats bedoeld in § 1.

§ 4. De duur van het vasthouden, waartoe is beslist met toepassing van § 1, mag ten hoogste twee maanden bedragen. »

B.7.2. De vrijheidsbeneming, met een mogelijke duur van twee maanden, van een persoon die er niet van wordt verdacht een strafbaar feit te hebben gepleegd en van wie niet wordt beweerd dat zijn gedrag een gevaar zou vormen voor de openbare orde, houdt een directe aantasting in van de eerbiediging van de individuele vrijheid, gewaarborgd bij artikel 12 van de Grondwet.

Ten aanzien van de vreemdelingen die het statuut van vluchteling aanvragen, wordt die vrijheid herbevestigd door artikel 31 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 : geen enkele strafsancie mag op hen worden toegepast op grond van hun onregelmatige binnenkomst of onregelmatig verblijf en hun bewegingsvrijheid mag niet meer worden beperkt dan noodzakelijk.

Volgens artikel 5.1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, ten slotte, heeft een ieder recht op vrijheid. De wet kan evenwel van dat beginsel afwijken in geval van rechtmatige vasthouding van een persoon teneinde hem te beletten op onrechtmatige wijze het land binnen te komen, of ingeval tegen hem een uitwijzingsprocedure hangende is (artikel 5, 1, f)) en op voorwaarde dat hij het recht heeft voorziening te vragen bij de rechter opdat deze op korte termijn beslist over de wettigheid van zijn gevangenhouding en zijn invrijheidstelling beveelt, indien de gevangenhouding onrechtmatig is (artikel 5.4).

B.7.3. De bestreden bepaling laat de vrijheidsbeneming toe ook al wordt geen enkele omstandigheid aangevoerd die eigen is aan het gedrag van diegene die ze ondergaat. Die maatregel zou zelfs kunnen worden bevolen ingeval de betrokkene voor de Commissaris-generaal het bij artikel 63/2 van de wet georganiseerde dringende en schorsende beroep zou hebben ingesteld tegen de negatieve beslissing van de Minister of diens gemachtigde.

De aangevochten bepaling voorziet derhalve in een grond van vasthouding die niet wordt verantwoord op grond van omstandigheden die vergelijkbaar zijn met die welke, in andere bepalingen van de wet van 15 december 1980, de mogelijkheid bieden bepaalde categorieën van vreemdelingen van hun vrijheid te beroven. Die bepalingen betreffen nu eens een vreemdeling die zich in een onregelmatige situatie bevindt en geen aanspraak maakt op het statuut van de vluchteling (artikel 7, derde lid; artikel 27, derde lid), dan weer een persoon die, door zijn gedrag, de openbare orde ernstig in het gedrang brengt (artikel 25); in nog een ander geval betreft het een asielzoeker, maar in uitzonderlijk ernstige omstandigheden (artikel 52*bis*, vierde lid; artikel 54, § 2; artikel 63/5, derde lid), of een vreemdeling die in staat van landloperij en bedelarij verkeert (artikel 74), of een vreemdeling die wacht op de machtiging om in het Rijk toegelaten te worden of in afwachting van zijn terugdrijving van het grondgebied (artikel 74/5).

B.7.4. Volgens de parlementaire voorbereiding heeft de maatregel tot doel om « indien de aanvragen van deze asielzoekers al in een eerste fase van de procedure worden verworpen, betrokkenen snel van het grondgebied te verwijderen en aldus te vermijden dat zij in de clandestiniteit zouden onderduiken ». Er is gepreciseerd dat « een maatregel tot vasthouding (...) enkel (zal) worden genomen indien deze strikt noodzakelijk en proportioneel is » (*Gedr. St.*, Senaat, Memorie van toelichting, 1992-1993, nr. 555-1, p. 18).

De maximumtermijn van twee maanden wordt zijnerzijds als volgt verantwoord :

« Een eerste maatregel die in dit wetsontwerp wordt voorgesteld is de verlenging van de maximumduur van de administratieve hechtenis van één tot twee maanden. De ervaring uit het verleden heeft geleerd dat een maximumtermijn van één maand te kort is voor de bevoegde overheidsdiensten om aan het doel van de hechtenis te kunnen verantwoorden, met name de betrokkene effectief van het grondgebied te verwijderen. De mededeling van de nodige documenten, en meer bepaald van de identiteitsstukken, door het land waarnaar de betrokkene zal

worden teruggeleid, vergt tijd en in vele gevallen is één maand onvoldoende om het dossier af te handelen. » (*Gedr. St.*, Senaat, verslag, 1992-1993, nr. 555-2, p. 10; *Gedr. St.*, Senaat, 1992-1993, nr. 556-1, p. 2).

B.7.5. De gekritiseerde bepaling past in een geheel van maatregelen om het hoofd te bieden aan de toename van de aanvragen die van meet af aan ongegrond lijken. De vasthouding op een bepaalde plaats heeft betrekking op een categorie van vreemdelingen, namelijk de vreemdelingen wier aanvraag door de Minister of diens gemachtigde werd verworpen wegens een van de gronden van kennelijke niet-ontvankelijkheid of kennelijke ongegrondheid waarin artikel 52 van de wet voorziet. De maatregel beoogt te vermijden dat zij in de clandestiniteit terechtkomen, waardoor zij onvindbaar zouden worden en hun verwijdering van het grondgebied zou worden verhinderd. Hij brengt een evenwicht tot stand tussen de zorg de definitief geworden beslissingen van niet-ontvankelijkheid ten uitvoer te brengen en de noodzaak om aan hen die het dringende en schorsende beroep hebben ingesteld waarin artikel 63/2 van de wet van 15 december 1980 voorziet, de mogelijkheid te bieden in België te blijven tijdens het onderzoek van dat beroep. Wegens de bijzondere omstandigheden die eraan ten grondslag liggen, maakt de maatregel op de bewegingsvrijheid van diegenen die hem ondergaan geen inbreuk die onevenredig zou zijn.

De duur van de vasthouding zal maximum zes werkdagen bedragen indien de Commissaris-generaal het dringend beroep van de betrokkene inwilligt en beslist dat een verder onderzoek noodzakelijk is (artikel 63/2, § 1, in samenhang gelezen met artikel 63/3, tweede lid). In dat geval wordt immers onmiddellijk een einde gemaakt aan de vasthouding (artikel 63/3, derde lid).

Ingeval de Commissaris-generaal de beslissing van de Minister of van diens gemachtigde bevestigt, is de duur van twee maanden, die een aanvang heeft genomen bij het begin van de vasthouding, niet buitensporig, gezien de moeilijkheid om in een korte tijdsspanne de nodige documenten te verkrijgen van de bevoegde buitenlandse overheden, met dien verstande dat die duur in geen geval mag worden overschreden (artikel 74/6, § 5).

B.7.6. Ten aanzien van de jurisdictionele toetsing van de gekritiseerde maatregel werd tijdens de parlementaire voorbereiding het volgende gepreciseerd :

« Tevens wordt, om het al of niet noodzakelijk karakter van de opsluiting niet volledig aan de

vrije beoordelingsbevoegdheid van de bevoegde Minister of zijn gemachtigde over te laten, in artikel 31 de doelstelling van de eventuele opsluiting vermeld, nl. 'om de effectieve verwijdering van het grondgebied te waarborgen'. Aldus zal de rechter die over de vrijheidsberoving zal moeten oordelen, de wettelijkheid van de vasthouding kunnen beoordelen in het licht van het doel dat met de maatregel wordt nagestreefd. Overeenkomstig artikel 30 van het wetsontwerp werd immers de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank aangeduid als bevoegde rechter om toe te zien op de wettelijkheid van de vrijheidsberoving. » (*Gedr. St.*, 1992-1993, nr. 555-1, p. 18).

Krachtens artikel 71 van de wet van 15 december 1980 kan de vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsbeneming, en met name van die waarin artikel 74/6 voorziet, tegen die maatregel een beroep instellen bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Indien de raadkamer geen uitspraak heeft gedaan binnen vijf werkdagen, wordt de vreemdeling in vrijheid gesteld. Hetzelfde beroep kan een maand later worden ingesteld. Tegen de beschikking van de raadkamer kan hoger beroep worden ingesteld (artikel 72).

B.7.7. Wegens de omstandigheden die de maatregel verantwoorden en de jurisdictionele waarborgen die het mogelijk maken de wettigheid ervan te toetsen, wordt de individuele vrijheid van de personen die erdoor worden beoogd, niet op discriminerende wijze aangetast.

B.7.8. Bijgevolg schendt artikel 36 van de wet van 6 mei 1993 niet de artikelen 10 en 11 van de Grondwet (vroegere artikelen 6 en 6bis).

Om die redenen,

het Hof

- verklaart het beroep dat is ingesteld door de vereniging zonder winstoogmerk «Association Droit des gens » niet ontvankelijk;
- vernietigt artikel 32 van de wet van 6 mei 1993 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, in zoverre dat artikel in de laatstvermelde wet een artikel 69*bis*, tweede lid, invoegt;
- vernietigt artikel 33 van de voormelde wet van 6 mei 1993 dat artikel 70 van de voormelde wet van 15 december 1980 vervangt, wat het tweede lid van het nieuwe artikel 70 betreft;
- verwerpt het beroep in zoverre het is gericht tegen artikel 8, 3°, van de wet van 6 mei 1993 dat artikel 50 van de wet van 15 december 1980 aanvult, zoals die bepaling is uitgelegd in B.5.8;
- verwerpt het beroep voor het overige.

Aldus uitgesproken in het Frans, het Nederlands en het Duits, conform artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Arbitragehof, op de openbare terechtzitting van 14 juli 1994.

De griffier,

De voorzitter,

H. Van der Zwalmen

M. Melchior